

Konunga-Sonen och Messeria

Det var en gång en konung och en drottning, som inte hade några barn. Häröfver buro de stor sorg, och konungen önskade ingenting så gerna, som att få en arfvinge till krona och rike. Men år gick in och år gick ut, och ännu syntes ingen vån att hans hopp skulle gå i fullbordan.

Drottningen, som var konungens gemål, hade sin största lust att fara omkring på sjön, när vädret var vackert. Det hände sig så en gång, att hennes snäcka plötsligt stod stilla ute på hafvet, och sjömännen mäktade inte röra den, hvarken fram eller tillbaka. Nu kunde alla väl förstå, att det var någon i vattnet som höll skeppet fast. Drottningen gick därför upp på skepps-bordet, och sporde efter hvem som hindrade deras färd. Då hördes under kölen en röst, som sade: »aldrig kommer du mer på den gröna jorden, om du icke gifver mig hvad du bär under ditt bälte.» Drottningen samtyckte gerna härtill, ty hon visste icke att hon var hafvande. Hon kastade så i hafvet sin nyckel-knipa, som hängde vid bälte-staden. Genast blef snäckan åter flott, och begynte gå öfver våg och bölja, tills de nådde hamn uti konungens rike.

Någon tid derefter märkte drottningen att hon var med barn. Då blef stor fröjd öfver hela landet, och konungen gladdes aldramest, att han skulle vinna sin käraste önskan. Men drottningen sjelf var inte glad, ty hon räddes inom sig, att hon ovetande bortlofvat sitt eget foster. När så konungen märkte hennes lönliga sorg, föll det honom underligt före, och han sporde hvi hon ensam var bedröfvad, medan alla andra fröjdade sig. Drottningen förtäljde nu huru allt hade timat under sjö-resan. Men konungen bad henne vara tröst och slå bort sitt bekymmer, han skulle nog så laga, att Hafs-frun aldrig fick deras barn i händer.

När månaderna voro om, föll drottningen i barn-säng och födde en liten blomkind. Den unge prinsen växte till i ålder och

krafter, och blef starkare och skönare än andra barn. Häröfver kände konungen och drottningen en stor hjertans fröjd, och de aktade svennen som sin ögon-sten. Det led så en rund tid, och prinsen gick på sitt tolfte år. Då hände sig, att konungen fick besök af sin broder, som rådde öfver ett annat rike, och den främmande konungen hade tvänne söner med sig. De tre konunga-barnen hade sin största lust att leka tillsammans. En dag roade sig de främmande prinsarne att rida på gården, som låg utanföre huset, men ungersvennen stod derinne, och såg uppå deras gamman. Han kände nu en häftig åtrå att deltaga i leken, och smög derföre bort ifrån sina väktare, sprang ut på gården, och steg upp på en häst. Piltarne foro så ned till stranden, att vattna sina fålar. Men knappt hade prinsens häst kommit till vattnet, förrän hann lopp ut i sjön, och försvann i böljorna. De främmande konunga-barnen vände genast hem till kungs-gården, och förtäljde denna stora olycka. Då kan man väl veta der blef jämmer och sorg, och konungen skickade sina män att leta efter prinsen; men alla spaningar voro förgäfves: pilten var borta och förblef borta.

Ungersvennen fortsatte medlertid sin färd, och fann en grön stig som ledde till ett fagert slott, långt ned i hafsens grund. Det fagra slottet skimrade öfverallt af guld och dyra stenar, så att ingen man har sett dess like; och derinne bodde *Hafs-frun*, hon som råder för vind och våg. När så prinsen kom in i slottet, såg käringen honom an med blida ögon, och helsade och sade: »välkommen fager ungersvenn! i tolf vintrar har jag väntat på dig. Du skall nu stadna här och blifva min små-dräng. Om du tjenar mig troget och väl, skall du få orlof att vända åter till dina fränder; men om du icke gör som jag befaller, gäller det ditt lif.» Vid detta tal blef svennen illa till mods, ty han trådde hem till sina föräldrar, såsom unga piltar hafva för sed. Men han måste foga sig i sitt öde, och dväljdes så en rund tid hos *Hafs-frun*, i det fagra slottet på sjö-botten.

En dag lät *Hafs-frun* kalla prinsen inför sig, och sade: »det

är tid att du begynner din tjenst, och detta skall vara ditt första prof. Här äro tvänne garn, ett hvitt och ett svart. Nu skall du tvätta det hvita garnet svart, och det svarta garnet hvitt. Men allt bör vara redo i morgon bittida när jag vaknar, eljest gäller det ditt lif.» Svensken tog de begge garnen, som Hafs-frun hade befallt, gick så ned till sjön, och begynte tvätta det mesta han kunde; men huru han ock måtte bära sig åt, det hvita garnet var och blef hvitt, och det svarta garnet var och blef svart. När prinsen nu märkte att han icke kunde fullgöra sitt prof, blef han mycket bedröfvad, och grät bitterligen. I detsamma kom der gåendes en ung, mycket fager jungfru. Den fagra mön gick fram till konunga-sonen, helsade vänligt, och sporde hvi han var så bedröfvad. Prinsen svarade: »jo, jag må väl gråta. Hafs-frun har befallt mig tvätta det hvita garnet svart, och det svarta garnet hvitt. Om jag inte det har gjort tills i morgon, när hon vaknar, gäller det mitt unga lif.» Jungfrun tog till orda: »om du lofvar att vara mig trogen, skall jag hjälpa dig, och alltid vara dig trogen igen.» Ungersvensken samtyckte gerna härtill, ty mön var så fager, att ingen kan tro hur fager hon var. De lofvade så att aldrig svika hvarandra. Då gick den unga flickan bort till en jordfaster sten, slog deruppå, och sade: »alla min fru mors pysslingar komme fram och hjelpe att tvätta det hvita garnet tills det blir svart, och det svarta garnet tills det blir hvitt!» I samma stund kom der upp en skara små-folk eller pysslingar, så ingen visste deras tal; hvar en pyssling tog en liten tråd-ända, och begynte tvätta så flitigt, så flitigt, och de vände icke åter härmed, förrän det hvita garnet blifvit svart, och det svarta garnet blifvit hvitt. När så allt var redo, kröpo pysslingarne ned under stenen, och ingen såg dem mera. Men den unga flickan satte sig att samtala med konunga-sonen, och förtäljde att hon var en prinsessa, och het *Messeria*; hon varnade honom tillika, att icke låta någon veta huru de träffat hvarandra.

Arla om morgonen, förrän sol rann upp, gick prinsen inför sin matmoder, såsom befaldt var. När han kom in, sporde Hafs-frun

om han efterkommit hennes begäran. Svennen jakade härtill, och visade de begge garnen. Då blef Hafs-frun storligen förundrad, och sade: »huru har det gått till? har du träffat någon af mina döttrar?» Men svennen sade att han icke sett någon, och så skiljdes de åt för den gången.

Någon tid derefter, lät Hafs-frun åter kalla konunga-sonen inför sig, och sade: »jag vill nu förelägga dig ett annat prof. Här äro en tunna hvete och en tunna korn, blandade om hvarandra. Du skall skifta denna säd efter dess olika slag, så att kornet skiljes ifrån hvetet, och hvetet ifrån kornet. Men allt skall vara redo i morgon när jag vaknar, eljest gäller det ditt lif.» Svennen tog nu hvetet och kornet såsom honom var befaldt, och begynte plocka det mesta han kunde; men huru han ock måtte bära sig åt, när det led fram på natten, hade han ännu icke skiftat mer än en ringa del. Då blef han mycket bedröfvad, och grät bitterligen. I detsamma kom den väna Messeria gåendes, helsade hjertligt, och sporde efter orsaken till hans stora sorg. Prinsen svarade: »jo, jag må väl gråta och inte vara glad. Hafs-frun har befallt mig skifta all denna säd efter dess olika slag, så att kornet skiljes ifrån hvetet, och hvetet ifrån kornet. Men om jag inte har gjort det tills i morgon när hon vaknar, gäller det mitt unga lif.» Jungfrun tog till orda: »om du lofvar att vara mig trogen, skall jag hjälpa dig och alltid blifva dig trogen igen.» Konunga-sonen försäkrade, att han aldrig skulle älska någon annan i verlden, utom endast henne. Då gick flickan bort till en jordfaster sten, klappade deruppå, och sade: »alla min fru mors pysslingar komme fram och hjelpe att skilja kornet ifrån hvetet, och hvetet ifrån kornet!» Genast kom der upp en otalig skara pysslingar; hvar pyssling tog ett korn, och de plockade så flitigt, så flitigt, ända till dess all säden var skiftad, kornet för sig och hvetet för sig. När så allt var redo, kröpo pysslingarne åter ned under stenen, och ingen såg dem mera. Messeria gick likaledes sina färde; men hon varnade konunga-sonen, att icke låta någon veta huru de träffat hvarandra.

Arla om morgonen, förrän dagen grydde, gick prinsen inför sin matmoder, såsom befaldt var. När han kom in, sporde Hafs-frun om han fullgjort hennes uppdrag. Svennen jakade härtill, och visade säden der den var skiljd, hvarje slag för sig. Då blef kärningen mycket förundrad, och sade: »huru har det gått till? har du träffat någon af mina döttrar?» Men prinsen svarade att han icke sett någon, och så skiljdes de åt för den gången.

När åter en tid var förliden, sände Hafs-frun bud efter den unge konunga-sonen. Hon sade: »jag vill nu förelägga dig ett tredje prof. I mitt stall äro hundrade oxar, och der har icke blifvit rensadt på tjugo år. Du skall gå dit och göra rent. Om du det har gjort tills i morgon när jag vaknar, vill jag gifva dig en af mina döttrar, och orlof att fara hem till dina fränder. Men om du icke gör som jag sagt dig, gäller det ditt lif.» Svennen gick så bort till Hafs-fruns stall, och begynte måka, och måka; men huru han ock måtte äflas, var lätt att se det han aldrig skulle bli färdig, ty högen snarare öktes än minskades. Då blef prinsen illa till mods, och grät bitterligen. I detsamma kom den väna Messeria gåendes, och sporde efter orsaken till hans stora sorg. Pilten svarade: »jo, jag må väl gråta och inte vara glad. Hafs-frun har befallt mig rensa stallet, der hon har sina hundrade oxar. Om jag det har gjort tills i morgon när hon vaknar, vill hon gifva mig en af sina döttrar, och orlof att draga hem till mina fränder; men om jag inte har gjort det, gäller det mitt unga lif.» Flickan tog till orda: »om du lofvar att vara mig trogen, skall jag hjälpa dig och alltid blifva dig trogen igen.» Konunga-sonen upprepade, att han aldrig skulle älska någon annan i verlden. Då gick Messeria bort till en jordfaster sten, klappade deruppå, och sade: »alla min fru mors pysslingar komme fram och hjälpe att rensa Hafs-fruns stall!» Genast kom der upp en sådan skara pysslingar, att hela marken hvimlade; och de små männen arbetade så idet och träget, samt upphörde inte förr än hela stallet var rensadt. När nu allt var redo, kröpo pysslingarne åter ned under stenen, och ingen såg dem mera. Men Messeria satte sig att

samtala med prinsen, och varnade honom att icke låta någon veta huru de träffat hvarandra. Hon lärde honom äfven, att Hafs-fruns döttrar icke voro annat än konunga-barn, hvilka blifvit förvandlade till all slags djur. »Men», sade hon, »om du inte vill svika mig, kom då ihåg att jag är förbytt till en liten katta, som är bränd på sidan och klippt i det ena örat.» Ungersvennen lade detta tal noga på minnet, och sade att han aldrig ville glömma hennes råd. Dermed togo de ett kärligt farväl ifrån hvarandra.

Bittida om morgonen, det första dager blef ljus, gick prinsen inför sin matmoder, såsom honom var tillsagdt. När Hafs-frun blef honom varse, sporde hon om han fullgjort hennes uppdrag. Svensnen jakade härtill, och de gingo samman dit stallet låg. Vid nu käringen fick se att allt var redo som hon befallt, vardt hon öfvermåttan förundrad, och frågade: »huru gick det till? har det varit någon och hulpit dig?» Konunga-sonen svarade, att han icke hade träffat någon. Hafs-frun tog till orda: »om så är, vill jag stå fast vid mitt ord och löfte, som jag gifvit. Du skall få välja en ibland mina döttrar, och sedan draga hem igen till dina fränder.»

Konunga-sonen gick nu med Hafs-frun, och de kommo i en stor sal, hvarest prinsen aldrig varit tillförene. Salen var mycket fager, och smyckad på det aldra kostligaste med guld och silfver, och derinne voro samlade en stor skara djur af allehanda slag, ormar, paddor, ödlor, kattor, vesslor, och andra, som ingen kan uppräknas. Hafsfrun tog till orda: »här ser du alla mina döttrar, välj nu hvilken du vill!» Men när svensnen såg de otäcka djuren, blef han illa till mods, och visste icke rätteligen hvart han skulle vända sig, så vederstyggliga syntes de honom. Bäst det nu var, fick han se en liten katta, som var bränd på sidan och hade ena örat afklippt; men kattan gick omkring i rummet, viftade med svansen, och såg mycket bekymrad ut. Då kom prinsen ihåg hvad Messeria hade sagt, han gick så bort till den lilla kattan, strök henne med handen, och sade: »denna vill jag hafva och

ingen annan.» I samma stund skiftade djuret sin hamn, der rann upp en fager mö, och svennen igenkände den väna flickan, som hulpit honom. Men Hafs-frun blef mycket misslynt, och sade: »hvarföre skulle du välja henne? Hon var mig kärast af alla mina döttrar.»

När så åter någon tid gått förbi, lät Hafs-frun efterskicka konunga-sonen, och sade: »jag vill nu tillreda ditt bröllopp; men först skall du fara efter bröllopps-kläder åt din unga brud. Gack derföre till min syster, och helsa ifrån mig, så får du allt som tarfvas.» När nu prinsen fick veta, att han skulle fara till Hafs-fruns syster, blef han mycket bedröfvad, ty han kunde väl förstå att det var en vådlig färd. Han satte sig derföre ned och grät bitterligen. Vid han satt som bäst, kom den fagra Messeria gåendes, och sporde hvi han var så bedröfvad. Prinsen svarade: »jo, jag må väl gråta. Hafs-frun har befallt mig draga bort till hennes syster efter bröllopps-kläder, och jag kan väl tänka det blir en farlig resa.» Messeria sade: »om du vill lofva att vara mig trogen, skall jag hjälpa dig och alltid vara dig trogen igen.» Konunga-sonen försäkrade å nyo att han aldrig skulle svika sin tro och löfte emot henne. Då tog mön till orda: »när du gifver dig på väg, kommer du först till en grind, som står i sjelfva landa-märet der Hafs-fruns egor sluta. Grinden är gammal och trög. Smörj henne med smörja ur detta smörje-horn. Sedan kommer du till tvänne karlar, som hugga en ek invid vägen. Männen hafva yxor af träd, gif dem dessa yxor af jern. Dernäst kommer du till tvänne[221] andra karlar, som stå vid gården och tröska. De hafva slagor af jern, gif dem dessa slagor af träd. Så kommer du till tvänne örnar, hvilka yfvas och hota när du går förbi. Gif dem dessa begge kött-stycken. Men hos Hafs-fruns syster har jag aldrig varit, och kan derföre inte råda dig. Var bara försiktig, och ät ingenting.» Prinsen tackade mycket för dessa goda råd, och lofvade noga följa dem. Derefter tog han farväl af Messeria, och begynte sin vandring.

Sedan han färdats någon stund, kom han till en grind, som stod

i sjelfva landamäret hvarest Hafs-fruns egor slutade. Men grinden var gammal, och lopp trögt på sina hakar. Då gjorde prinsen som Messeria hade lärt honom; han tog upp sitt smörjehorn och smorde hakarne. Derefter gick han längre fram, och kom till tvänne män som höggo. De hade en yxa af träd; men konunga-sonen gaf dem hvar sin jern-yxa. Han kom så dit, hvarest tröske-karlarna stodo. De hade tunga slagor af jern, men prinsen gaf dem slagor af träd. Vidare kom han till tvänne örnar, som yfdes och hotade när han gick förbi. Men prinsen gaf dem hvar sitt kött-stycke, och kom så utan hinder fram till gården, dit han aktade sin färd.

När konunga-sonen kom in, staddes han för Hafs-fruns syster, och framförde sitt ärende. Han blef så emottagen på det aldra bästa; men käringen hade ett elakt utseende, och svennen kunde väl förstå att hon icke mente allt som hon sade. Hafs-frun bad honom nu sitta ned, me'ns hon tillredde bröllops-sakerna, och lät inbära mat att han skulle äta. Men prinsen ihogkom sin kärestas råd, och ville icke smaka maten, utan passade tillfälle och gömde den i sängen. När det så lidit någon stund, trädde Hafsfrun in, och sporde om hennes gäst hade ätit. Ungersvennen jakade härtill. Då log käringen under skinn, och sade:»manna-hufvud hvar äst du?»

Maten svarade:'jag står vid sänga-fötterna,jag står vid sänga-fötterna.'

Nu vardt svennen illa till mods, ty han märkte käringens ondska; men Hafs-frun blef vred, gick efter maten, och sade att prinsen skulle äta deraf, antingen han ville eller inte.

Käringen gick så ut för andra gången, och svennen såg sig om efter ett nytt göm-ställe. Han stoppade nu maten i ugnshålet, och dolde den så godt han förmådde. Men det töfvade inte länge, förr än Hafs-frun kom tillbaka, och sporde om han ätit. Prinsen jakade härtill. Då log käringen i sitt falska hjerta, och sade:»manna-hufvud hvar äst du?»

Maten svarade: 'jag står i ugnshålet, jag står i ugnshålet.'

Vid nu Hafs-frun förnam att svennen var på sin vakt emot hennes ränker, blef hon öfvermåttan vred, gick efter maten, och sade prinsen skulle äta deraf, eller gällde det hans lif.

Käringen gick derefter bort för tredje gången. Då visste svennen i sin nöd icke hvar han skulle gömma maten, utan förstäck den i barmen under sina kläder. När så Hafsfrun kom tillbaka, frågade hon som förut, om han hade ätit. Pojken jakade härtill. Då sade käringen: »manna-hufvud hvar äst du?»

Maten svarade: 'jag sitter i barmen, jag sitter i barmen.'

Nu log Hafs-frun, och mälte: »sitter du i barmen, kommer du snart i tarmen.»

Derefter gaf hon svennen många helsningar till hans matmoder, räckte honom en ask med bröllops-saker, önskade honom lycka på resan, och så skiljdes de ifrån hvarandra.

Ungersvennen gaf sig nu på hemvägen, och glad var han, såsom inte kan synas underligt. Men »det är inte värdt att[223] ropa Hej! förrän man kommer öfver bäcken», som det gamla ordstäfvet lyder; ty prinsen hade icke hunnit längre än till de begge örnarne, förr än käringen ropade: »örnar! rifven ihjel honom.»

Då blef han mycket förskräckt. Men när örnarne fingo se hvem det var, ville de inte göra honom skada, utan svarade: 'nej, han har gifvit oss mat, han har gifvit oss mat.'

Prinsen gick så förbi, och kom till männen som tröskade. Då ropade Hafs-frun: »tröskare! slå ihjel honom.»

Nu blef svennen åter mycket rädd; men när karlarne sågo hvem det var, ville de inte göra honom något ondt, utan svarade: 'nej, han har gifvit oss träd-slagor för jern-slagor, träd-slagor för jern-slagor.'

Konunga-sonen slapp så undan, och kom till männen som höggo på

trädet. Då ropade Hafsfrun:»hugge-karlar! huggen ihjel honom.»

Men när karlarne sågo hvem det var, ville de inte göra honom något förnär, utan sade:’nej, han har gifvit oss jern-yxor för träd-yxor,jern-yxor för träd-yxor.’

Nu vände prinsen hälarne till, och sprang det fortaste han förmådde, intill dess han kom uti landamäret. Då ropade Hafsfrun:»grind! klämm ihjel honom.»

Men grinden svarade:’nej han har smort mig,han har smort mig.’

Svennen kom så in på sin matmoders egor, och lærer ingen undra, att han var mycket trött efter en slik färd.

Sedan konunga-sonen hvilat sig en stund, begynte han åter vandra emot hemmet. Me’ns han nu färdades stigen fram, rann honom i hugen, att det väl kunde vara roligt få veta hvad bröllops-saker voro gömda i asken. Han tänkte så uppå sin käresta och hennes varningar; men som det plägar hända, »ungdom och visdom följas inte åt», och ju mer han grundade, desto större blef hans nyfikenhet. Till sluts kunde han inte längre styra sin åhåga, utan gläntade på ask-locket vid den ena brädden. Men nu fick han se ett stort nymäre, ty asken var full med gnistor, såsom honom tycktes, och vid han gläntade på locket, stod det som en eld-ström utur öppningen, och gnistorna flögo omkring åt alla håll. Då ångrade prinsen sin obetänksamhet; men det var för sent, och till sluts kunde han för räddhåga hvarken gå fram eller tillbaka, utan satte sig ned och grät bitterligen. Ändteligen föll honom i tankarne, att han väl kunde fresta om Messerias pysslingar ville hjälpa honom. Han gick så fram till den jordfasta stenen, klappade deruppå, och ropade: »alla min fru mors små pysslingar komme fram och hjelpe mig lägga in brud-sakerna!» Genast kom der fram en otalig mängd pysslingar, och de små männen spridde sig åt alla håll, och jagade efter gnistorna öfver både berg och dalar. När det så lidit en stund, kom hela skaran tillbaka, hvar en hade fångat en gnista, och lade den åter i asken.

Derefter kröpo pysslingarne ned under stenen. Men konungasonen satte sig i sinnet att en annan gång vara klokare, och vandrade så med glädje och fröjd hem till borgen, der hans matmoder bodde.

När nu Hafs-frun blef honom varse, och förnam att han väl genomgått alla farligheter, vardt hon mycket förvånad, och undfick honom på det bästa. Hon lät så fira prinsens bröllopp med stor ståt och gamman, och alla hennes döttrar voro med på gästabudet. Men Messeria var den vänaste ibland alla konungabarnen, och brudgummen höll henne kär framför alla kostbarheter, som han sett i det fagra slottet.

Sedan brölloppet var till ända, fingo prinsen och hans fagra brud orlof att draga sina färde. De togo så afsked ifrån Hafs-frun, och önskade af allt hjerta att de aldrig mer skulle[225] råka henne. Derefter satte de sig i en förgyllande karm, och foro öfver många gröna slätter, tills de kommo upp ur hafvet icke långt ifrån kungs-gården. Men nu kände ungersvennen en stor längtan, att se huru det stod till hemma hos hans fränder. Messeria lade sig deremot, och sade att det båtade mera om de först foro till hennes fader, som också var en konung. Prinsen stod likväl fast vid sin mening, och så fick han råda. När de så skulle skiljas åt, tog Messeria ett löfte af sin brudgum, att han icke skulle smaka någon föda me'ns han var borta, utan genast vända tillbaka. Konungasonen lofvade lyda henne härutinnan, och drog derefter å stad. Men den unga bruden satte sig ned, och grät bitterligen, ty hon kunde väl förutse huru hans färd skulle aflöpa.

När nu ungersvennen kom i sin faders gård, blef en stor fröjd såsom man väl kan tänka, och aldramest gladdes konungen och hans gemål, drottningen. Der blef så anrättadt ett präktigt gästabud, och alla önskade prinsen välkommen hem igen. Men svennen ville hvarken äta eller dricka, utan sade att han genast skulle fara sin väg. Detta föll drottningen sällsamt före, och hon ville icke släppa honom fastandes ifrån sig. Prinsen blef således öfvertalad med många böner, och lät

ändteligen förmå sig att smaka ett peppar-korn. Då förändrades hans hug, så han glömde sin fagra brud, och allt som vederfarits honom medan han var hos Hafs-frun. Han begynte derefter äta och dricka, och göra sig glad med sina fränder. Men Messeria satt i skogen och väntade, tills sol gått ned. Derefter drog hon med stor sorg hän till en liten koja, och beddes få låna hus af det fattiga folket som bodde der.

Det led så någon tid bortåt, och konungen önskade att hans son skulle fästa sig en gemål. Prinsen hade ingenting häremot, utan for bort till ett annat rike, och friade till en fager konunga-dotter. Derefter reddes till gästabud, och brölloppet dracks med lust och lek och allsköns gamman. Men den fagra Messeria vandrade fram till kungs-gården, och beddes få vara med som tjänste-mö. Hon gick så ut och in i bröllops-salen, och man kan väl tänka, att det var med tungt hjerta. Men hon döljde sina tårar, och under den allmänna glädjen var der ingen som aktade uppå hennes sorg.

När brölloppet hade stått någon stund, sattes bord framför gästerna, och Messeria biträdde att bära in maten. Hon hade med sig tvänne dufvor, som flögo fram och åter i salen. Vid nu första anrättningen bars in, tog tärnan trenne hvete-korn och kastade för dufvorna; men hannen flög fram, plockade alla tre kornen, och lemnade intet åt sin maka. Då qvad den lilla dufvan:»Tvy vare dig!för du svek mig,som kungens son svek Messeria.»

Det blef nu tyst i salen, och gästerna förundrade sig öfver de små foglarne. Men brudgummen vardt mycket tankfull, lockade dufvorna till sig, och smekte dem.

Efter någon stund sattes den andra rätten på bordet, och Messeria halp till att bära in maten. Hon kastade nu åter trenne hvete-korn för sina dufvor; men det gick såsom förra gången, hannen plockade alla tre kornen, och lemnade intet öfrigt åt sin maka. Då qvad den lilla dufvan:»Tvy vare dig!för du svek mig,som kungens son svek Messeria.»

Nu blef åter tyst i salen, och alla gästerna lyssnade till fogelns ord. Men konunga-sonen blef underlig till mods, och lockade de små dufvorna, och smekte dem.

När så tredje rätten bars in, kastade Messeria åter trenne hvete-korn för sina dufvor. Men hannen flög fram och plockade alla tre kornen, utan att lemna något åt sin maka. Då qvad den lilla dufvan:»Tvy vare dig!för du svek mig,som kungens son svek Messeria.»

Nu blef en djup stillhet öfver hela gästabuds-salen, och ingen visste hvad han skulle tänka om detta järtecken. Men när konunga-sonen hörde dufvans ord, vaknade han som ur[227] en dröm, och det rann honom i sinnet, huru illa han lönat den fagra Messeria för all hennes kärlek. Han sprang så upp ifrån bordet, tog den unga tärnan i famn, och sade att hon och ingen annan skulle blifva hans brud. Derhos förtäljde han om all den trohet Messeria hade bevist honom, och hvad annat honom vederfarits medan han var hos Hafs-frun.

När konungen och drottningen och den öfriga bröllops-skaran hörde sådant, kunde de knappast komma tillbaka ifrån sin förvåning. Den främmande prinsessan blef nu återskickad till sina fränder; men Messeria smyckades till brud, och vardt gifven åt den unge konunga-sonen. De lefde så tillsammans i mången god dag, med tukt och ära. Men prinsen glömde aldrig mera bort den fagra Messeria.